

ÎNAINTEA PORȚII

de Charles Haddon Spurgeon

Invitație adresată unui suflet omenesc

Astăzi, suflete iubit, am o vorbă pentru tine,
Căci mi-ești drag și-a ta durere, o resimt adânc în mine.
Astăzi vreau o rugămintă ca să-ți fac până se poate,
Hai întoarce-te la Domnul, lasă-te de-a lumii gloate.
El, Isus, în ploaie-așteaptă și la ușa ta tot bate.
E-ntuneric, urlă câinii, vântul străzile străbate.
Hai deschide, când El cere să-L primești cu tot ce are.
E bogat cum nu e nimeni, nici pe-a stelelor cărare.
E sublim cum nimeni altul nu a fost, nici n-o să fie,
El e singur ce de veacuri, stăpânește-o Împărăție.
El e bun, însă și are dor de viața ta, amice,
Te iubește fără margini, ca plugarul a lui spice.
Și mai mult. Nu-s vorbe goale, cât e dorul Său de mare.
Și nu-i munte să se înalțe pân' la ceruri, sus, în zare.
Nu-i ființă să priceapă dragostea ce Îl trimise,
Ca să smulgă omenirea din deșartele ei vise.
Nu-i gândire să înțeleagă taina Golgotei de aur,
Și nici suflet să cuprindă un asemenea tezaur.
Dar, prietene, grăbește să primești a Lui vestire,
Să te împaci cu Cel ce ține universul prin iubire.

Înainte de porții

Cuvânt către sufletele căutătoare de credință, în Domnul Isus Cristos

de

Ch. H. Spurgeon

„Intrați pe poarta cea strâmtă”!

(Matei 7:13)

Cuprinsul

Introducere

Cuvânt înainte din partea autorului

Trezirea sufletului

Numai El - Domnul Isus Cristos

Credința în persoana lui Cristos

Cât de simplă este credința

Șovăielnic în credință

Piedici în calea credinței

Nădejdea de a primi ajutor

O adevărată piedică

Întrebări inutile

Fără credință nu există pace sufletească și mântuire

Cuvânt adresat celor ce au devenit credincioși

INTRODUCERE

„Prinț al predicatorilor, lucrător viguros pe ogorul lui Dumnezeu, recoltele au venit după însămânțările tale făcute cu răbdare, și cerul s-a îmbogățit cu snopii tăi, și se va mai încărca încă din belșug în anii viitori”.

Aceste cuvinte au fost rostite în 1892, la înmormântarea reputatului predicator englez, Charles Haddon Spurgeon, de către prietenul său Archibald Brown - înmormântare la care a luat parte peste o sută de mii oameni din întreaga Anglie. Timp de 40 de ani C. H. Spurgeon a desfășurat cu mult dar predicarea Evangheliei, talentul său organizatoric, cât și talentul său literar. De la el au rămas peste 40 volume de predici și comentarii cu subiecte biblice, precum și îndrumări practice pentru viața creștină. Oameni de toate categoriile veneau, împinși de curiozitate sau de o dorință sufletească, să asculte mesajul Evangheliei lui Spurgeon. Cele 5500 locuri din biserica Tabernacle-Metropolitan din Londra erau toate ocupate, cu mai multe ore înainte de începerea serviciului religios.

„Trebuie să declar, spunea Spurgeon, că tot succesul predicilor mele îl datorez însăși Evangheliei pe care o predic, fiind însoțit de harul atotputernic al lui Dumnezeu - totul prin har, persoana și opera Mântuitorului, credința în divinitatea lui Cristos, care îmi dă inspirație.” Acesta a fost crezul și mărturia lui Spurgeon. Lumea era impresionată de idealul creștin al acestui mare predicator, cunoscut prin bunătatea și smerenia lui în viață. Influența lui s-a continuat prin tinerii predicatori formați în colegiul fondat de el, cât și prin continua răspândire a lucrărilor sale literare, traduse în peste 25 de limbi.

Convinși fiind că meditațiile lui Spurgeon își păstrează până în zilele noastre întreaga valabilitate și putere creștină, vrem să împărtășim cititorilor români și ascultătorilor emisiunilor noastre, unele îndrumări rodnice, care ne poate ajuta și pe noi în lucrarea pe ogorul credinței, mărturisind pe Cristos în trăirea noastră.

Pastor Jérémie Hodoroabă
48, rue de Lille
Paris 7 / Franța

Cuvânt înainte din partea autorului

Nenumărați sunt oamenii care stau departe de pacea lui Dumnezeu - și pentru ei ne rugăm, și pe aceștia îi prevenim. Dar mai există un număr mic de oameni care nu sunt departe de Împărăția lui Dumnezeu, ci au ajuns până aproape de poarta de intrare pe calea vieții. Ar fi firesc să ne gândim că tocmai aceștia ar trebui să se grăbească să intre prin poarta cea strâmtă, întrucât deasupra ei stă scrisă o invitație binevoitoare. Iar portarul așteaptă să le ureze un „Bun venit”, și nu există altă cale spre viața veșnică.

Cel care este mai greu împovărat vrea să intre primul prin poartă, să înceapă călătoria spre cer. Dar ce se întâmplă cu ceilalți? Asta aș vrea eu să știu, o oameni buni! Toți oamenii aceștia au făcut deja o cale lungă ca să ajungă acolo unde s-au oprit, iar calea slavei după care umblă, se află înaintea lor; de ce nu continuă înainte? Ei bine toți aceștia au multe motive, și încă mai multe pretexte; dar oricât ar fi ele de nechibzuite, totuși necesită multă înțelepciune pentru a le rezolva pe toate. Eu nu pot afirma că aș fi făcut-o. Numai Domnul este în stare să înlăture aceste nechibzuințe care se află în inimile lor și să-i ducă până acolo ca să facă pasul cel mare și hotărâtor.

Domnul însuși lucrează prin mijloacele Lui, și eu am scris aceste pagini în nădejdea că El le va folosi în scopul Lui binecuvântat, și anume de a-i îndruma pe cei ce caută o încredere simplă și necondiționată în Domnul. E îngrozitor să pieri tocmai în fața porții vieții. Să fii aproape mântuit, apoi cu totul pierdut! De aceea o consider teribil de serioasă sarcina de a călăuzi pe prietenii mei șovăitori peste pragul vieții. Intrați! Faceți pasul hotărâtor! Este ce vă rog stăruitor.

Fie ca Duhul Sfânt să o facă eficace rugămintea mea către cei ce-și vor arunca ochii peste aceste pagini!
Fie ca cititorul să audă însăși glasul atotputernic al Aceluia care trezește fără zăbavă credința, într-un suflet care o caută în mod sincer.

Cititorule, dacă Dumnezeu binecuvântează paginile acestea pentru sufletul tău, atunci dă-le mai departe, unui suflet care mai șovăie încă înaintea porții. Căci dorința fierbinte a autorului este ca această mică lucrare să fie o binecuvântare pentru atâtea suflete căutătoare de mântuire. Încredințez lui Dumnezeu și harului Său, cărticica de față! Singur El o poate face rodnică!

Ch. H. Spurgeon

TREZIREA SUFLETULUI

Mulți oameni se dezinteresează complet de lucrurile veșnice. Ei se îngrijesc mai mult de pisicile sau căteii lor decât de propriile lor suflete. Este un mare har dacă suntem aduși acolo încât să ne gândim la noi înșine, să cugetăm cum stăm față de Dumnezeu și față de veșnicie. Aceasta este de multe ori un semn al mântuirii ce va să vină.

Din firea noastră ne jenează teama produsă în noi de grija pentru mântuirea sufletului nostru - de aceea facem ca leneșii, să adormim din nou. Ceea ce este o mare nechibzuință, căci o luăm în glumă riscând totul, întrucât moartea este atât de aproape de noi și judecata la care vom fi supuși, la fel de sigură. Dacă Domnul ne-a ales pentru viața veșnică El nu ne va lăsa să recădem în adormirea noastră. Iar dacă suntem chibzuiți, ne vom ruga ca grija pentru sufletul nostru să nu înceteze, până când ne știm cu adevărat mântuiți.

Ar fi îngrozitor ca visând să cobori în iad, iar apoi, deschizând ochii, să vezi prăpastia definitivă ce te desparte de cer. Tot atât de îngrozitor este și ca odată treziți, pentru a scăpa de mânia viitoare, să ne scuturăm apoi de această prevenire și să ne întoarcem la marea noastră nepăsare de mai înainte.

Constat deseori că aceia care-și înăbușe imboldul conștiinței în păcătuirea lor cu o altă ocazie nu mai sunt la fel de mișcați de conștiința lor. Fiecare trezire spirituală care nu este folosită ajută numai la recăderea sufletului în inconștiența somnului, ceea ce este mai rău decât înainte - devine foarte puțin probabil ca sufletul să fie readus din nou la simțămintele sfinte avute mai înainte. De aceea sufletul nostru ar trebui să fie foarte îngrijorat la gândul de a scăpa de neliniștea care îl frământă, singura cale salvatoare fiind aceea a întoarcerii și predării lui Dumnezeu.

Un bolnav suferind de gută a fost vindecat prin leacul unui șarlatan, care însă i-a infectat interiorul trupului, și până la urmă pacientul a murit. Nimic nu-i mai îngrozitor decât să fii tămăduit de spaima sufletească printr-o nădejde falsă! Atunci mijlocul de tămăduire este mai rău decât boala însăși. Mult mai bine este ca sensibilitatea conștiinței noastre să ne producă ani de-a rândul spaimă și îngrijorare, decât să o pierdem - ca apoi să pierim din cauza împietririi inimii noastre.

Pe de altă parte, trezirea sufletească nu este ceva care să ne aducă autoliniștirea sau să dorim ca ea să dureze neîncetat. Dacă sărim din somn văzând că ne arde casa, nu ne instalăm pe marginea patului spunându-ne: sper că sunt treaz de-a binelea. Bine că nu am dormit mai departe! Ci atunci facem ce ne stă în putință ca să scăpăm de moartea care ne amenință, alergăm la ușă sau la fereastră ca să scăpăm, să nu murim arși de vii unde ne aflăm. Ar fi un avantaj foarte îndoielnic ca să ni se trezească sufletul și totuși să nu scăpăm de primejdie. Să nu uităm trezirea sufletului nu înseamnă încă mântuire! Un om poate să fie foarte conștient că este o ființă pierdută și totuși să nu fie niciodată mântuit.

El poate fi făcut să cugete și totuși să moară în păcatele sale. Când faci descoperirea că ai dat faliment, simpla constatare a datoriilor nu le va achita niciodată. Un rănit poate privi mult timp la rănille sale, dar prin asta ele nu se vor vindeca - numai pentru că omul le simte durerea, constată forma și gravitatea lor. Este un șiretlic al diavolului să-l ispitească așa fel pe om, încât acesta să se mulțumească cu simpla constatare a păcatelor. Alt vicleșug al aceluiași înșelător este de a-l face pe un păcătos să-și închipuie, că nu trebuie să se încreadă în Cristos, câtă vreme nu a atins un grad precis de deznădejde. Trezirea sufletului nostru trebuie să ne conducă la Mântuitorul. Să ne închipuim că doar știindu-ne păcatul putem

contribui la îndepărtarea lui, apare ca ceva dezgustător. Este ca și când am spune: apa nu-mi poate spăla obrazul dacă nu mă uit mereu în oglindă, și dacă nu-mi număr mereu petele de pe față.

Simțământul că avem nevoie de mântuire prin har este un semn foarte sănătos; dar ne trebuie înțelepciune ca să-l folosim bine, să nu facem un idol din acest simțământ. Unii oameni par să se complacă în propria lor îndoială, temere și grijă. Nu pot fi urniți de la ele, parcă au crescut odată cu ele. Se spune că cea mai mare greutate pe care oamenii o au cu caii când arde grajdul, este de a-i scoate de unde sunt priponiți. Caii, dacă s-ar lua pe urma celor ce vor să-i scoată, s-ar salva din flăcări, dar animalele par înlemnite locului din cauza spaimei. Oare temerea noastră de mânia viitoare ne va împiedica să scăpăm de ea? Nu-i nici un fel de speranță în privința asta.

Un deținut care era de mulți ani în închisoare nu mai simțea dorința să iasă de acolo. I se deschisese ușa celulei - dar el se ruga cu lacrimi, să fie lăsat să rămână mai departe în închisoarea unde stătuse așa de multă vreme. Auzi, să-ți iubești închisoarea! Să-ți fie dragi zăbrelele de la fereastră și mâncarea din închisoare! Bineînțeles în cazul amintit, lucrurile nu erau în regulă, omul nu era sănătos la minte. Oare, suntem noi dispuși să rămânem mereu doar treziți sufletește și atâta tot? Să nu vrem să dobândim și iertarea? Dacă vrem să stăruim mai departe în teamă și spaimă, atunci desigur că nici cu noi lucrurile nu-s în regulă.

Dacă ne putem căpăta pacea sufletească, atunci s-o primim fără întârziere! De ce să rămânem mai departe într-o groapă întunecată, unde ni se cufundă picioarele? Când putem avea parte de lumină, și încă una minunată, cerească, de ce să zăcem în întunec și să murim în spaimă? Poate nici nu ne dăm seama cât ne este de aproape mântuirea! Dacă am ști, atunci desigur că am întinde mâna să o luăm, căci ea există, ne stă la îndemână și o putem avea; trebuie numai să punem mâna pe ea, și să-I mulțumim Celui care ne-o dăruiește. Nu trebuie să ajungem la deznădejde ca să fim pregătiți pentru îndurarea lui Dumnezeu. Când „Pelerinul” lui Bunyan în drumul lui spre poartă, a căzut în mlaștina deznădejdii, oare i-a fost lui plăcut noroiul de pe hainele sale și mocirla, considerând aceasta ca un mijloc care să-i ușureze atingerea țintei în drumul său? Desigur că Pelerinul nu s-a gândit niciodată la așa ceva! Și cu atât mai puțin o vom putea noi face. Nu ceea ce simțim noi ne va mântui, ci ce a simțit Domnul Isus pentru noi.

Un străin a venit odată să viziteze furnicarul de oameni care este orașul Londra. Deodată omul deveni palid la față. Întrebat ce are, răspunde: Mi-am pierdut portofelul cu întreaga mea avere în numerar! El precizează până la ultimul ban numerarul din portofel, toate cecurile și hârtiile de valoare ce le conținea. I se spune de către prietenii săi că față de situația creată, ar trebui să-i fie o mângâiere faptul că știe atât de bine dimensiunea pierderii suferite. Omul însă pare să nu înțeleagă valoarea unei asemenea consolări. Nu - spune el - Nu-mi ajută la nimic faptul să știu ce am pierdut - această cunoaștere nu-mi repară pierderea suferită! Spuneți-mi unde îmi pot regăsi portofelul cu banii din el și atunci îmi veți face un serviciu real; simpla cunoaștere a pierderii mele nu-mi este de nici un folos!

La fel este și cu conștiința noastră clară că am păcătuit, că sufletul nostru se află în mâna tare a dreptății lui Dumnezeu - dar faptul acesta tot nu ne va mântui. Mântuirea noastră nu se săvârșește prin aceea că noi ne recunoaștem pierzarea, ci prin faptul că noi punem mâna, adică ne însușim pe deplin mântuirea, care ne este pregătită, făurită și dăruită în Domnul Isus Cristos. Un om care nu vrea să privească la Domnul Isus, ci se încapățânează doar să-și constate propriile păcate și propria pierzare, amintește povestea cu băiatul care a scăpat un ban în gura canalului de pe stradă - apoi a rămas ore întregi acolo, găsindu-și mângâierea să-și spună mereu: „Chiar pe aici s-a rostogolit banul! Chiar printre aceste două fiare l-am văzut cum a alunecat în canal!” Bietul băiat!

Ne dăm noi oare seama ce înseamnă povestea asta? Poate învățăm ceva pentru binele și trezirea sufletului nostru! Amin!

NUMAI EL - DOMNUL ISUS CRISTOS!

Ori cât am repeta-o de des și lămurit, tot nu i-ar fi de ajuns sufletului ce caută, ca să-și pună singura nădejde în mântuirea prin Domnul Isus Cristos. Mântuirea se află numai, și cu desăvârșire, în Domnul Isus Cristos. Domnul Isus este absolut de-ajuns, pentru a mântui un suflet de sub vinovăția cât și de sub puterea păcatului. Pentru că Scriptura ne spune: „El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21). „Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele” (Matei 9:6) „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele apostolilor 5:31)”.

Așa i-a fost voia lui Dumnezeu încă din timpurile cele mai străvechi: să făurească un plan de mântuire pentru noi, plan care se cuprinde numai și în întregime în Fiul Său Unul Născut. Domnul Isus a devenit om din dragoste pentru noi, și în înfățișarea Lui asemenea omului - „El a fost ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

Dacă ar fi fost cu puțință un alt mod de mântuire atunci desigur că paharul amar ar fi trecut pe lângă El. Este clar că Prea Iubitul cerului nu ar fi murit ca să ne mântuiască, dacă noi am fi putut fi mântuiți cu un preț mai mic decât cel pe care l-a plătit El. În harul fără sfârșit s-a prevăzut marea jertfă; iubirea fără margini s-a supus morții din dragoste pentru noi. De aceea, cum am putea spune că mai poate fi și un alt drum decât cel pe care L-a pregătit chiar Dumnezeu cu un așa mare sacrificiu. Textul biblic nu poate spune decât adevărul când afirmă: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți (Faptele apostolilor 4:12)”.

Să presupunem că Domnul Isus ar fi mântuit numai pe jumătate pe oameni, că din partea lor ar mai fi necesar vreo lucrare sau simțământ, pentru a se desăvârși lucrarea Sa; ei bine, o asemenea presupunere ar fi o mare păcătuire. Ce putem noi adăuga pe lângă sângele și neprihănirea Sa? Proorocul Isaia spune: „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64:6). Se mai poate oare cârpi cu zdrențe țesătura prețioasă a neprihănirii Sale divine? Este o ocară adusă Mântuitorului, numai simplul fapt de a aminti așa ceva!

Dumnezeu vede în Fiul Său ceva mult mai de preț decât ar putea exista în cel mai bun dintre noi oamenii. Scriptura ne spune: „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3.12). Dacă am avea cea mai frumoasă haină de fapte bune, pe care de altfel numai o mândrie deșartă ar putea-o imagina, s-o sfâșiem îmbrăcând numai haina mântuirii, care ne este dată în dar de către Domnul Isus, din camera îmbelșugată a meritelor Sale personale. Nimic nu-L proslăvește mai bine pe Domnul nostru Isus, ca nădejdea că numai de la El avem toate cele bune. Asta înseamnă să-L tratăm pe El, așa cum merită numai El să fie tratat: întrucât El este Dumnezeu și în afară de El nu este altul. Deci să privim la El ca să fim mântuiți! Asta înseamnă să-L tratăm pe Domnul Isus Cristos, așa cum El o vrea. Căci El cheamă pe toți cei trudiți și împovărați, cărora le va da odihna necesară.

Copilul care se află prins într-un incendiu, se agață de pompierul care-l salvează, luându-l în brațe, și își pune toată încrederea în el. Copilul în primejdie nu întreabă dacă pompierul este destul de voinic să-l poarte în brațe, sau dacă așa îi este dorința ca să-l salveze - ci cât se poate de tare copilul depinde de pompier, se agață cu toată puterea de el. Dogoarea și fumul focului sunt sufocante, dar copilul se agață tare de pompier; iar salvatorul îl duce repede în siguranță. Să ne agățăm și noi, oameni în toată firea, cu aceeași încredere de Isus care ne poate scoate din flăcările păcatului, care vrea să ne mântuie din pierzarea noastră.

În definitiv, personalitatea Domnului nostru Isus Cristos ar trebui să ne inspire cea mai deplină încredere. Întrucât El este Dumnezeu, atotputernic să ne mântuie, cu toată plinătatea binecuvântărilor Sale. Întrucât El este Dumnezeu și om în chip măreț, în El se unește natura omenească și sfințenia lui Dumnezeu!

Scara divină este destul de înaltă ca să-l ajute pe Iacov ce zace la pământ, să ajungă la Iehova care domnește în ceruri. A căuta o altă scară, înseamnă a presupune că scara cerului nu ajunge, deci iarăși o mai mare necinstire adusă Domnului. Să ne amintim mereu că numai El este calea; presupunând că am

mai putea adăuga ceva la această cale dumnezeiască, înseamnă o cutezanță fără seamăn. Să dăm la o parte o asemenea închipuire! S-o alungăm ca pe un blestem, căci este o hulă împotriva Domnului dragostei.

A veni la Domnul Isus aducând un preț de cumpărare, ar fi o îngâmfare intolerabilă - chiar de am avea un preț pe care l-am putea aduce. Ce-i trebuiește Lui din partea noastră? Ce i-am putea noi aduce, de care El să aibă nevoie? Și-ar vinde El oare binecuvântările imense ale mântuirii Sale? Ce a desăvârșit El cu sângele inimii Sale? Domnul nu este atât de sărac, nici nu Se află la a asemenea strâmtoare. El vrea să ne dea gratuit, așa cum se cuvine iubirii Sale dumnezeiești. Cei păcătoși, cu mâinile goale, pot primi tot ceea ce doresc; tot ceea ce au nevoie se află în Cristos, și El dăruiește fără să se precupețească, numai să-I cerem, să-L rugăm.

Dar noi trebuie să-L credem, că El este totul în toate. Noi putem nădăjdui în iertarea păcatelor și în viața veșnică prin credința în Domnul Isus Cristos, pentru că Dumnezeu a orânduit și poruncit așa. Prin Evanghelie, Dumnezeu s-a angajat să mântuiască pe toți cei care se încred cu adevărat în Domnul Isus și El nu-Și va retrage niciodată făgăduința. Așa este vrerea lui în Singurul Său Unul Născut și-Și găsește satisfacerea în toți cei care Îl primesc pe Mântuitorul ca pe singura lor nădejde. Marele Dumnezeu îl cuprinde pe omul care-L primește pentru sine pe Fiul Său; El lucrează la mântuirea acelor care așteaptă mântuirea din partea Mântuitorului, jertfit tocmai în acest scop. Evanghelia spune: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3:36). Pentru că Dumnezeu care este veșnic l-a atras la Sine pe credincios, dăruindu-i o parte din însăși viața Sa.

Când ne încredem numai în Domnul Isus Cristos nu avem a ne teme că nu vom fi mântuiți, ci suntem mântuiți, așa cum vom fi și în ziua apariției Sale. Când un om are această încredere, ea este tocmai legătura dintre el și Dumnezeu, uniune care garantează binecuvântarea. Credința ne mântuie pentru că ne face să depindem de Cristos, care este una cu Dumnezeu Tatăl și astfel ne pune în legătură cu Dumnezeu.

Să ne amintim de o poveste cunoscută - unde este vorba de o barcă ce s-a răsturnat în apropierea marii cascade Niagara, iar cei doi oameni aflați în barcă, au fost luați de curentul apei. Între timp, oamenii de pe mal le-au aruncat câte o frânghie, pe care le-au și apucat de cei doi nefericiți. Unul din ei s-a ținut tare de frânghie și a fost tras teafăr la mal; celălalt însă, văzând o bucată mare de lemn plutind pe apă, a dat drumul frânghiei și s-a apucat cu mâna de lemn, pentru că lemnul era mai mare decât frânghia și i s-a părut lui că prezenta mai bună garanție. Însă lemnul împreună cu omul agățat de el s-au prăbușit în abisul cascadei, pentru că nu aveau nici o legătură cu malul. Mărimea bucății de lemn n-a ajutat la nimic celui care s-a agățat de ea.

Tot așa și omul credincios care se încrede doar în respectarea legii, în faptele sale bune, milosteniile făcute, căci nu există nici o legătură între el și Dumnezeu prin Domnul Isus Cristos. Însă credința, chiar dacă ea este numai o frânghie subțire, se află în mâna marelui Dumnezeu de pe mal; puterea infinită trage frânghia de legătură și mântuie în felul acesta pe om de la pierzare.

O, binecuvântată credință! Ea ne pune în legătură cu Dumnezeu prin Mântuitorul Isus Cristos, rânduit de Cel Atotputernic! Nu este oare aceasta o judecată sănătoasă? Să ne gândim bine, și apoi să stabilim o intimă legătură cu Dumnezeu, tocmai printr-o credință sinceră și fierbinte, în Domnul Isus Cristos! Amin.

CREDINȚA ÎN PERSOANA LUI CRISTOS

Oamenii au în general o nefericită înclinație așa de tristă de a-L elimina pe Cristos din Evanghelie. Ca și cum ai vrea să elimini făina din pâine. Ei iau cunoștință de planul mântuirii, îl aprobă ca fiind potrivit Scripturilor și nimerit stării lor de păcat. Dar ei uită că un simplu plan nu folosește la nimic dacă nu este adus la îndeplinire - că pentru. mântuirea este esențială, absolut necesară propria lor credință personală în Cristos. Șoseaua care duce la o localitate oarecare, nu ne va duce acolo dacă nu vom merge într-un anumit fel pe ea. Toate învățăturile sănătoase care au fost acceptate cândva, nu-i vor mântui pe nici un om dacă el însuși nu-și pune nădejdea și întreaga sa încredere în Domnul.

Un misionar creștin a întrebat odată pe locuitorii păgâni ai unei insule depărtate, cum poate fi mântuit un om. Un bătrân îi răspunse: Ne mântuim când ne pocăim, când renunțăm la păcatele noastre și ne întoarcem la Dumnezeu. Într-adevăr, spuse o femeie de vârstă mijlocie - dar trebuie și o inimă sinceră. Desigur - adăugă un al treilea, și cu rugăciune. Un al patrulea adăugă: Trebuie să fie o rugăciune pornită din adâncul inimii. Dar interveni un altul: Poruncile legii trebuiesc împlinite cu toată sârguința!

Astfel, după ce fiecare a contribuit cu ceva, toți simțind că au alcătuit laolaltă o frumoasă mărturisire de credință, l-au privit pe predicator misionar, așteptând aprobarea lui. Ei însă n-au trezit în el decât o adâncă compătimire. Omul lui Dumnezeu a trebuit s-o ia de la început, ca să le predice pe Cristos ca Mântuitor personal al lor.

Firea omenească are de obicei mereu idei noi, care lucrează asupra eului omului, să poată deveni o personalitate. Însă calea Domnului este tocmai inversă, Cristos o sintetizează astfel: „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit” (Marcu 16:16). A crede și a te boteza nu sunt merite, cu care să te poți lăuda. Ele sunt atât de simple, încât orice laudă și îngâmfare personală nu-și au locul, iar Harul Liber poartă singur biruința și laurii. Această cale a mântuirii este anume aleasă de Dumnezeu, ca să vedem lămurit că numai Harul ne este de ajuns pentru a ne mântui.

Tocmai ușurința de a obține un lucru, îl lipsește pe om de acest lucru, pe care îl neglijează. Dacă vrem să realizăm ceva important, să nu fim atât de nechibzuiți ca să neglijăm tocmai ceea ce este ușor. A crede în Domnul Isus înseamnă a te rezema pe El; cu alte cuvinte a renunța la propria noastră încredere de sine, și a ne încrede, sau a ne abandona lui Isus Cristos. A ne boteza înseamnă a ne supune poruncii sub care S-a supus și Domnul Isus la Iordan, căreia i s-au supus cei pocăiți de la sărbătoarea Rusaliilor, de care a ascultat întocmai temnicerul din Filipi, chiar în noaptea pocăinței sale. Botezul este mărturia exterioară care merge mână în mână cu credința noastră lăuntrică. Semnul exterior nu mântuie; dar el înfățișează moartea noastră și învierea noastră împreună cu Domnul Isus Cristos, atât de viu înaintea ochilor - botezul și Cina Domnului nu trebuiesc neglijate nici de cum. Principalul de care depinde totul este de a crede în Cristos și de a mărturisi această credință.

A te gândi numai și a lua o decizie fără să o aplici, nu duc la țintă; trebuie să se concretizeze în fapte reale. Căci numai în măsura în care vom crede cu adevărat, vom și trăi cu adevărat pentru Dumnezeu.

Un credincios care dorea mult să ajute la pocăința unui amic ai său, fu prevenit de altul, care îi preciză: Te poți duce să vorbești cu el, dar nu-l vei urni din loc, căci ei pretinde să cunoască foarte bine tot planul de mântuire.

Așa s-a și întâmplat - credinciosul primi următorul răspuns: Îți sunt foarte îndatorat - dar nu cred că-mi vei putea spune mai mult decât știu și eu, căci cunosc foarte bine planul de mântuire prin jertfa ispășitoare a lui Cristos, pe care de altfel îl și admir. Acest biet om se încredea în planul mântuirii, dar nu credea în persoana lui Cristos. Acest plan de mântuire este foarte prețios, dar el nu ne poate ajuta la nimic, dacă nu credem în persoana Domnului Cristos. Oare întrucât servește planul unei case foarte comode, dacă nu ajungi să intri în ea? Omul care stă afară în ploaie nu câștigă nimic din faptul că planurile acestei case sunt înaintea lui. La ce bun un model de îmbrăcăminte, când n-avem pe noi nici o zdreanță cu care să ne acoperim corpul?

Un arab foarte bolnav s-a dus într-o zi la medic. Acesta i-a dat rețeta unui medicament - dar după o săptămână omul era tot așa de bolnav. Ai luat rețeta? - îl întreabă medicul - Da, am mâncat bucățița de hârtie. Arabul și-a închipuit că va fi vindecat mâncând rețeta scrisă de medic - hârtie ce poate fi asemănată cu un plan al medicamentului respectiv.

La fel este și cu mântuirea. Nu planul ei ne poate mântui, ci executarea acestui plan de către Cristos prin moartea Sa, și ca noi să-l primim: acesta este calea mântuirii! În legea iudaică, cel ce jertfea aducea un taur pe care-l atingea înainte cu mâna: însemna că nu era doar o închipuire, o intenție. În jertfa pe care o aducea, iudeul găsea ceva esențial, pe care-l putea atinge cu mâna. Tot așa și noi - să ne lăsăm încrezătorii

în lucrarea reală și adevărată a lui Cristos, mai esențială decât orice, altceva decât orice lege. Deci dacă vrem să fim mântuiți, trebuie să mergem mai departe cu acceptarea unor planuri și învățături, ajungând la o încredere perfectă în persoana dumnezeiască și în lucrarea desăvârșită a lui Cristos.

Domnul Isus invită pe toți cei trudiți și împovărați să vină la El, vrând să le dea odihnă. Dar nu o făgăduiește aceluia care doar visează despre El. Ei trebuie să vină la El, și nu numai la biserică, la botez, la o bună mărturisire de credință, dar în afară de persoana Lui dumnezeiască.

Când șarpele de aramă a fost ridicat în pustie, evreii mușcați de șerpii veninoși nu se uitau la Moise, nici la Cortul Întâlnirii, nici la Stâlpul de nor, ci numai la șarpele de aramă. Obiectul în sine nu era suficient, dacă nu era privit de ochii lor.

Noi trebuie să-L primim pe Domnul Isus, căci, cum spune în Evanghelia după Ioan (1:12) „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” Trebuie să deschidem larg ușa și să-L primim pe Isus Cristos în noi, „nădejdea slavei” - cum spune apostolul Pavel (Coloseni 1:27). Cristos nu trebuie să fie pentru noi nici mit, vis, sau o închipuire, ci trebuie să ne fie ca un om și un Dumnezeu real; iar primirea Lui de către noi nu trebuie să fie nici silită, nici închipuită, sau fățarnică, ci o potrivire intimă și plină de bucurie cu El, o acceptare a sufletului nostru, să ne fie totul în toate, în mântuirea noastră. Nu face oare să venim la El și să ne punem în El singura noastră încredere? Porumbelul este vânat de uliu și nu mai scapă în fața dușmanului său nemilos. Dar porumbelul a învățat că singura scăpare pentru el este să se vâre în crăpăturile stâncilor, și într-acolo zboară el cât poate de iute. Porumbelul este complet ocrotit în locul său de refugiu, nu se mai teme de nici o pasăre răpitoare. Dar stâncile n-ar fi de nici un folos porumbelului dacă el n-ar zbura într-acolo.

Porumbelul a dispărut privirilor noastre, nu vedem decât stâncile. Tot așa și sufletul vinovat se refugiază în coasta deschisă a Domnului Isus, astfel dispare din privirea răzbunătoare a Dreptății divine. Dar trebuie să existe acest zbor personal la Isus. Si tocmai actul acesta este amânat de la o zi la alta, de atâția oameni - până ce, cum arată Scriptura: „Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre (Ioan 8:24)”. Este tocmai ceea ce Domnul a spus evreilor necredincioși și continuă să ne-o spună și nouă astăzi.

În timpurile mai vechi, când bisericile erau privite la sanctuare, ucigașii puteau să se refugieze acolo ca să scape de moarte, la rândul lor. Iată-l pe un ucigaș alergând nebun spre biserică - în urma lui oamenii înarmați cu tot felul de obiecte, vor să-l prindă și să-l omoare. Îl urmăresc până în ușa bisericii. Urmăritul năvălește pe trepte, și tocmai când următorii erau gata să-l omoare în pragul bisericii, apare episcopul, cu crucea ridicată și strigând: Înapoi! Nu pătați pragul Casei Domnului cu sânge! Următorii îndârjiți, respectă lăcașul Domnului și se retrag, în timp ce urmăritul se ascunde în spatele episcopului.

La fel este și cu Cristos. Păcătosul vinovat aleargă de-a dreptul la El - și cu toate că ispășirea îi urmărește, Domnul își ridică mâinile străpunse de cuie și strigă dreptății divine: Înapoi! Eu îl ocrotesc pe acest păcătos! Eu îl ascund în cortul Meu! (Psalmul 27:5) Nu îl las să piară, căci el își pune toată încrederea în Mine.

Careva dintre noi poate răspunde: sunt prea rău, prea stricat! Ei bine, cu cât suntem mai stricați, cu atât mai mult Îl onorăm pe Domnul, când credem că El ne poate ocroti și pe noi. Dacă suferim de o boală ușoară, fără însemnătate și spunem medicului: Am toată încrederea în arta dvs. de vindecare - nu este o laudă prea mare pentru el. Oricine poate să vindece o indispoziție trecătoare, sau dacă te-ai tăiat ușor la un deget. Dar dacă zaci greu bolnav de o boală gravă, chinuitoare, și spui: Nu vreau alt medic - numai dvs. vreau să mă îngrijiiți, am toată încrederea în dvs. - atunci îi faci medicului într-adevăr o mare onoare, pentru că îți încredințezi viața în mâinile lui.

Să facem la fel cu Domnul Isus. Să ne predăm sufletul în grija Lui! S-o facem cugetat - fără nici o undă de îndoială. Să nu avem despre Domnul Isus, nici un alt simțământ decât credința pură. Și astfel, nu ne vom vedea niciodată înșelați în încrederea noastră. Cum ne-o confirmă Scriptura: „Cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine (1 Petru 2:8)”. Amin!

CÂT DE SIMPLĂ ESTE CREDINȚA!

Mulțor oameni credința li se pare ceva foarte dificil. Adevărul este că, tocmai pentru că este atât de ușoară credința, ea pare uneori atât de grea. Naaman menționat în Vechiul Testament, și-a închipuit că ar fi greu să se afunde în râul Iordan - dacă i s-ar fi cerut însă ceva mult mai dificil, mai important, ar fi făcut-o cu destul de ușor. Unii oameni susțin că mântuirea ar trebui să fie rezultatul unei lucrări pline de mister și foarte grea sau ceva care antrenează mult sentimentul; însă gândurile lui Dumnezeu are căile Sale.

Pentru ca chiar și cei mai slabi și neștiutori să poată fi mântuiți, Dumnezeu a făcut calea de mântuire la fel de lesnicioasă ca și abecedarul. În privința mântuirii, nu există ceva care ar putea să creeze o încurcătură cuiva; însă cum omul se așteaptă să aibă parte de o asemenea încurcătură, mulți sunt surprinși să constate că această cale este tocmai atât de ușoară. Lucrurile se prezintă în felul următor: noi nu prea suntem convingși că Dumnezeu se ține de cuvânt în ce spune; procedăm în așa fel, ca și când spusele Sale ar putea fi neadevărate.

Interesant să pomenim despre un învățător de școală duminicală, care a făcut o încercare. El a încercat să lămurească ceea ce este credința. Pentru a o lămuri copiilor, a scos ceasornicul din buzunar și s-a adresat unui băiat: Știi ce, vreau să-ți dau ceasul acesta, băiatule, îl vrei? Băiatul s-a gândit puțin cam care ar fi intenția învățătorului, nu s-a atins de ceas și a tăcut.

Învățătorul a întrebat pe alt băiat: Iată ceasul! Vrei să-l capeți? Băiatul a răspuns cu modestie: Nu, vă mulțumesc. Învățătorul s-a adresat atunci mai multor elevi, tot fără rezultat - până când, în cele din urmă, unul din cei mai mici în vârstă, care nu părea să se gândească atâta ca ceilalți, în schimb foarte credul, spuse în modul cel mai firesc: „Vă mulțumesc!” - luă ceasul și-l băgă în buzunar. Faptul i-a dezmeticit pe ceilalți băieți, la constatarea neașteptată că micuțul lor coleg a primit ceasul pe care ei l-au refuzat. Unul din ei îl întreabă repede pe învățător: Și el poate păstra ceasul? - Bineînțeles! - răspunse învățătorul. I l-am oferit și el l-a luat. Eu nu dau ceva ca apoi să iau înapoi, n-ar fi frumos din partea mea. Eu v-am oferit ceasul și v-am spus că vreau să vi-l dau, dar nimeni n-a vrut să-l primească... Oh! exclamă băiatul - dacă aș fi știut că vorbiți serios, l-aș fi luat. Băiatul socotise totul ca o simplă înscenare și nimic mai mult. Ceilalți băieți s-au necăjit și ei că ei au pierdut ceasul ce li se oferise. Toți strigau: Domnule învățător, n-am crezut că vorbiți serios, ne-am gândit că glumiți! Nici unul n-a luat darul, însă fiecare s-a gândit la el, dar fiecare cu raționamentul lui - afară de băiatul care a crezut copilărește, ceea ce i s-a spus de către învățător - și tocmai el a primit ceasul. Ce bine ar fi să fim mereu ca băiatul naiv, să credem pe Domnul, și să luăm ce El ne oferă, mulțumindu-ne cu asigurarea că El nu se joacă niciodată cu noi, și că nu-i nedrept să primim ceea ce ne oferă Evanghelia. Am fi cei mai fericiți oameni dacă am vrea să credem și să nu mai punem atâtea întrebări. Însă noi avem tendința să ne îndoim cu orice preț, totdeauna. Când Dumnezeu prezintă unui păcătos pe Fiul Său prea iubit, omul ar trebui să-L primească fără șovăire. Când îl primim pe Domnul Isus, El devine proprietatea noastră și nimeni nu mai este în stare să ni-L ia. Să întindem deci mâna, și să-L luăm fără întârziere! Când sufletele în căutare acceptă Biblia, și când ei văd că Domnul Isus le este dat în realitate, tuturor aceluia care cred în El, atunci se poate ca să dispară orice greutate cu privire la înțelegerea acestei mântuirii, la fel ca roua dimineții la răsăritul soarelui.

Doi oameni s-au prezentat odată la un pastor, pe care tocmai îl auziseră predicând Evanghelia, ceea ce le făcuse o adâncă impresie. Ei și-au exprimat regretul că tocmai se pregăteau să facă o călătorie depărtată, de aceea le prinsese bine cele auzite. Mulțumirea lor sinceră și călduroasă l-au bucurat pe pastor, dar el a vrut să știe mai multe, dacă în inima celor doi se făcuse o lucrare mai temeinică, de aceea i-a întrebat: Ați crezut cu adevărat în Domnul Isus Cristos? Sunteți mântuiți? Unul din ei răspunse: Am încercat să cred! Cele auzite de la dvs. le-am mai auzit de multe ori, dar eu, vă spun drept, am mania contrazicerii, nu pot niciodată să fiu de acord cu ce spune altul.

Nu - spuse pastorul - asta nu merge. I-ați spus oare cândva tatălui dvs. că vă e greu să-l credeți? După ce pastorul a insistat puțin asupra acestei chestiuni, vizitatorii au obiectat că asemenea discuție înseamnă o luare în batjocură a tatălui lor. Pastorul le-a expus Evanghelia cum a putut mai bine și i-a rugat să creadă

în Isus, să-I creadă cuvintele Sale, care merită mai mare încredere decât propriul lor tată, oricât de bun ar fi el.

Unul din cei doi vizitatori a insistat: Nu pot crede cu adevărat că sunt mântuit. Pastorul i-a răspuns: Dumnezeu mărturisește despre Fiul Său, că oricine crede în El este mântuit. Vreți să-L faceți pe Dumnezeu mincinos sau să vă încredeți în Cuvântul Său? În timp ce vorbeau, celălalt se ridică brusc și cu totul surprinzător, exclamă: O, acum văd totul limpede: sunt mântuit! O, mulțumiți-I Domnului Isus pentru mine - El mi-a arătat calea și m-a mântuit! Acum văd totul foarte limpede. Am îngenunchat cu toții, laudându-L pe Domnul din adâncul inimii, pentru sufletul care a fost luminat. Celălalt vizitator însă n-a putut pătrunde Evanghelia cum a făcut-o primul - se vedea că era parcă și el pe punctul de a o primi, dar tot nehotărât. Nu pare curios că în timp ce ambii vizitatori au ascultat aceleași cuvinte, unul a venit la lumina curată și limpede a mântuirii, iar celălalt a rămas mai departe în întuneric?

Schimbarea, transformarea care se petrece în inima omului, atunci când rațiunea lui pătrunde Evanghelia, se oglindește deseori în expresia feței și strălucește pe ea ca lumina cerului. Ah, totul este atât de limpede, cum se face că n-am văzut mai înainte? Acum înțeleg totul din Biblie, cu toate că înainte nu am priceput nimic. Totul s-a petrecut parcă instantaneu, și acum văd ceea ce mai înainte nu am putut niciodată înțelege. Adevărul este mereu și totdeauna limpede, dar omul se tot uită după semne și minuni - tocmai de aceea nu vede ceea ce se află atât de aproape de el. Uneori oamenii îmbătrâniți binișor, își caută ochelarii care sunt ridicați pe fruntea lor; de obicei se observă că nu vedem tocmai ceea ce este mai aproape de noi. Conform proverbului: din pricina copacilor nu vedem pădurea!

Credința în cele spirituale este ca mâncarea și băutura în cele trupești. Prin credință noi primim binecuvântările harului în propria noastră natură spirituală, însușinduni-le pe deplin. Oare oamenii care vor să creadă, dar li se pare că nu o pot face, nu-și dau seama că pentru a mânca nu este nevoie de o forță deosebită, dar în schimb că mâncarea dă multă putere? Credința este un lucru atât de simplu, încât de fiecare dată când este explicată, trebuie să avem grijă ca să nu întunecăm simplitatea ei.

Un caz interesant: renumitul predicator englez Tom Scott și-a publicat observațiile sale referitor la „Întâmplările Pelerinului”. Apoi a întrebat pe una din membrele bisericii sale dacă ea a înțeles cele scrise de el asupra cărții lui John Bunyan. „O, da - spuse femeia - pe Bunyan îl înțeleg foarte bine, și sper că într-o bună zi, prin harul lui Dumnezeu, să pot înțelege și lămuririle dvs. referitoare la această călătorie a Pelerinului.

Nu ar fi dureros pentru cel care lămurește cuiva ce este credința, să-l rătăcească tocmai prin niște lămuriri confuze? Omul trebuie de fapt, doar să facă o simplă rugămintă, ca să primească viața veșnică în dar, prin Cuvântul Aceluia care nu poate să mintă niciodată. Încercându-ne în Cristos, vom pune mâna pe mântuire și pe viața veșnică. Nu este deloc necesară vreo filozofie, să ne frământăm creierul cu tot felul de gânduri - doar să ne încredem în Domnul Isus Cristos, cum ne-am încrede în tată! nostru. Cum ne-am încredința banii la bancă, sau sănătatea unui medic!

Pentru unii dintre noi, adevărurile care odată erau greu de înțeles, sunt acum aspecte de care ne vine foarte greu să ne mai îndoim. Dacă vreunul din străbunii noștri s-ar scula din mormânt și ar vedea felul nostru actual de viață, cu greu ar crede toate câte i-ar sta acum la îndemână. El ar spune dimineața la scolare: Unde este amnarul și cremenea? Vreau să aprind focul! Și noi i-am da o cutiuță cu câteva bețișoare de lemn, spunându-i să frece unul din ele, pe marginea cutiei. Omului i-ar trebui multă încredere în spusele noastre, înainte de a crede că focul poate fi produs pe această cale. La fel ar fi cu o fotografie, sau cu trenul, fără cai. L-am uimi pe bătrân - ar avea nevoie mereu de multă încredere în tot ce-i spunem. Și noi totuși le credem pe toate cu multă ușurință, pentru că experiența ne-a deprins cu ele.

Au nevoie întâi de toate de credință, toți oamenii străini de cele spirituale - pentru că ei încă sunt cufundați în întuneric. Dar ce simplu este pentru noi, care avem o viață nouă, ca să avem legătură cu realitățile spirituale! Pentru că noi avem un Tată cu care stăm de vorbă și El ne ascultă! Noi avem un Mântuitor, care pricepe foarte bine inima noastră și ne ajută în luptele noastre împotriva păcatului. Totul

este foarte lămurit pentru acela care înțelege! Facă Domnul, ca să priceapă cât mai mulți oameni cât mai lămurit lucrarea divină de mântuire! Amin.

ȘOVĂIELNIC ÎN CREDINȚĂ

Cât de nefolositor apare efortul oamenilor care se străduiesc să găsească motive și pretexte pentru a dovedi că de fapt credința nu ne-ar putea ajuta la mântuire. Avem garanția Cuvântului lui Dumnezeu: „Oricine crede în Domnul Isus, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Totuși, oamenii tot caută dovezi contrarii.

Când cineva ne-ar dăruia, cu acte în regulă, o bucată de grădină, desigur că n-am începe să tot punem întrebări juridice asupra actului de proprietate. Ce ne-ar folosi să născocim motive, cum că nu am putea să păstrăm propria noastră casă sau grădină, de care și așa ne bucurăm în deplină proprietate? Dacă vrea Dumnezeu să ne mântuie prin meritul Fiului Său prea iubit, ne putem încrede, pentru că numai astfel suntem cu adevărat mântuiți. Dacă îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt, responsabilitatea pentru îndeplinirea făgăduinței Sale nu mai este a noastră, ci a lui Dumnezeu, care ne-a făcut această făgăduință.

Dar unii se tem că ei nu sunt printre acei pentru care a fost dată făgăduința. Ei bine, ei se sperie degeaba. Absolut nimeni nu poate veni la Domnul Isus, dacă nu este atras de Tatăl ceresc. Cristos a spus: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Cine-L are pe Cristos, îl posedă după dreptul divin, are un drept izvorât din harul lui Dumnezeu. Să înlăturăm orice teamă, dacă ne încredem în Mântuitorul. Să-L primim, căci avem toată libertatea s-o facem. Cine crede în Domnul Isus, acela este unul din aleșii lui Dumnezeu.

Să presupunem că ne-am afla înglodați în deznădejde. N-am mai avea nimic de pierdut, căci am pierdut deja totul. Să îndrăznim deci ca să credem în îndurarea lui Dumnezeu față de noi. Careva poate să ofteze, cu îndoială: Dacă Cristos mă va respinge? Răspunsul este unul singur: Încearcă! Vei vedea că El nu te alungă! Nu vei fi primul suflet căruia El i-ar deschide ușile speranței! El încă n-a alungat pe nici unul de la Sine!

Să ne amintim de povestea omului care rătăcise într-o seară la marginea unei prăpăstii. Ca să nu se prăbușească, s-a agățat de un copac în imediata lui apropiere. Pomul se clătina sub greutatea lui, și omul era scâldat în sudori de moarte, în disperare. Până la urmă, nu s-a mai putut ține cu mâinile de pom și s-a prăbușit - dar numai vreo jumătate de metru - se opri lin pe un pat de mușchi, unde rămase ghemuit, în siguranță, până la ivirea dimineții.

Uneori, în nesiguranța lui, omul se așteaptă la o pierzare sigură dacă-și mărturisește păcatele, dacă abandonează toate speranțele personale, dacă se încredințează mâinilor puternice ale lui Dumnezeu. De atâtea ori omul este șovăielnic și grijuliu să părăsească nădejdea sa nesigură, de care s-a agățat cu disperare. Ori, de fapt, nu-i rămâne decât să abandoneze sprijinul în care și-a pus nădejdea - să se lase să cadă în mâinile lui Cristos. Atunci lin și blând, brațul Atotputerniciei îl va prinde. Cristos în dragostea Lui, cu puterea sângelui Său scump, în neprihănirea Lui desăvârșită, ne va da odihnă și pace. Aceasta este esențialul credinței: Să părăsim orice alt sprijin și să ne lăsăm simplu în mâinile lui Cristos. Aici nu mai avem de ce ne teme. Numai neștiința ne pricinuieste frica. Să lăsăm să moară EUL nostru, pentru ca Isus Cristos să poată trăi în noi!

Partea proastă este că oamenii, înainte de acest act unic al credinței în Cristos, vor să încerce toate mijloacele lor personale, înainte ca să-și părăsească Eul lor. Ei se tem să creadă, ca și când credința ar fi un monstru. Cine oare i-a fermecat pe oameni, în mod așa de nehibzuit? Ei se tem tocmai de începutul bucuriei lor. Preferă alte drumuri sucite, decât acela hotărât de Dumnezeu prin planul Său de mântuire. Există multe suflete care își zic: Ni se spune să ne încredem în Domnul Isus, dar mai bine să folosim în mod regulat mijloacele harului: citirea Bibliei, rugăciunea, Cina Domnului. Dar porunca divină glăsuiește: „Crezând, să aveți viața În Numele lui Cristos” (Ioan 20:31) Să urmăm acest adevăr simplu și mântuitor. Alții își spun: să citesc cărți bune, poate îmi vor ajuta! Putem să citim, dar acestea nu sunt

Evanghelia. Evanghelia este: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta” (Faptele apostolilor 16:31).

Să presupunem că un medic tratând pe un bolnav, îi spune: să faci în fiecare dimineață o baie, îți va face foarte bine. Dar bolnavul, ia în fiecare dimineață câte o ceașcă de ceai, și-și spune: Desigur că și aceasta îmi va ajuta tot atât de bine ca baia. Ce spune medicul când află lucrul acesta: „Ai urmat prescripțiile mele?” „Nu, nu le-am urmat.” „Atunci nici să nu te aștepți ca vizitele mele să ajute la ceva, pentru că nu ții seama de indicațiile mele.”

La fel spun și oamenii în ce privește realitatea lui Isus Cristos, când își cercetează sufletele: Doamne, Tu-mi spui să mă încred în Tine; dar, mai bine vreau să fac altceva. De fapt omul vrea orice, numai ceea ce prescrie Cristos nu vrea să împlinească - adică să se încreadă Lui, cât se poate de simplu. Cu cât ne rugăm mai mult, cu atât mai bine. Să cercetăm Scriptura. Dar să nu uităm: dacă acestea înlocuiesc credința simplă în Isus Cristos, sufletul tot nu ne va fi mântuit.

Să ne gândim la bradul care își înfige rădăcinile între stânci, aproape fără pământ în jurul lor. Dar bradul își trimite câte o mică rădăcină în crăpăturile stâncilor. El parcă îmbrățișează și stânca goală, parcă ar avea niște gheare de pasăre; așa bradul se ține tare, legat de pământ prin mii de fibre. Să facem și noi la fel. Să cuprindem stânca mântuirii, cu micile rădăcini ale credinței noastre încă slabe, ținându-ne tare de Domnul. Să-L îmbrățișăm pe Cristos, ținându-L cu tărie! Să creștem în El. Să-L îmbrățișăm cu rădăcinile naturii noastre, fibrele inimii noastre să-L cuprindă pe El. Astfel vom sta tot așa de tare și liber ca bradul, legat de Domnul, ca și pinul de povârnișul muntelui.

Așa să ne ajute Dumnezeu. Amin!

PIEDICI ÎN CALEA CREDINȚEI

Starea sufletească, pe care o numim credință nu vine decât după alte stări sufletești anterioare. Desigur, putem resimți credința și de la început - dar în mod obișnuit ajungem la ea, mai întâi după ce simțim un interes - apoi ne gândim și judecăm, ascultăm probe, așa suntem convinși și ajungem la credință. Deci, dacă dorim să credem, dar ni se pare că diverse piedici ne împiedecă să ajungem la credință, să lăsăm oare totul baltă? Sau să folosim mijloacele cele mai potrivite de care dispune un om cu judecată? Desigur că trebuie să răspundem conform unei minți sănătoase.

Dacă ni se spune, de exemplu, că cutare prinț arab ar fi un om bun, și aceasta ne-ar interesa cu ceva, probabil nu ne va fi greu s-o credem. Însă dacă am avea un motiv oarecare să ne îndoim, dar totuși am vrea să știm adevărul, cum am proceda? Nu am utiliza toate posibilitățile de informare cu privire la persoana emirului, prin cetirea ziarelor sau alt mod, ca să aflăm adevărul? Ceva mai mult: dacă emirul s-ar afla întâmplător la noi în țară și ar dori să ne vadă, fiecare dintre noi am putea vorbi cu membrii curții sale sau alți supuși de ai lui - prin aceste izvoare de informare am ajunge ușor să luăm o hotărâre în această privință.

Dovezile bine cântărite și cunoștințele dobândite, ne duc la credință. Este adevărat că credința în Cristos constituie darul lui Dumnezeu turnat în noi. Dar Dumnezeu în mod obișnuit este în acord cu rațiunea sănătoasă, tocmai de aceea ni se spune că: „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos” (Romani 10:17).

Deci, dacă vrem să credem în Cristos, atunci să ascultăm și să citim ceea ce se spune despre El, să ne gândim la El, să ne adresăm Lui, și atunci vom constata că în inima noastră răsare credința ca și grâul care dă rod datorită umidității și căldurii care acționează asupra seminței semănate.

Dacă vrem să ne încredem într-un anumit medic, am cere dovezi despre tratamentele aplicate de el și rezultatele obținute. Am dori să-i vedem diploma și certificatele de specializare și l-am asculta și pe el cu plăcere - să aflăm ce ar avea de spus cu privire la anumite cazuri grele pe care le-a tratat cu succes.

Deci, să ascultăm cât mai mult despre Cristos. Mii de suflete vin la credință în Cristos, atunci când El le este înfățișat în mod lămurit. Puțini oameni continuă să rămână necredincioși la ascultarea unui predicator, al cărui mare și inepuizabil subiect este Cristos cel Răstignit. Să căutăm să citim cât mai mult despre Cristos. Cărțile Scripturii sunt crinii printre care ne vom hrăni. Iar Biblia este fereastra prin care putem privi și vedea pe Cristos. Să citim istoria suferințelor sale, cu o atenție plină de evlavie - și nu va trece mult până când Domnul va aprinde credința în sufletele noastre. Crucea lui Cristos răsplătește nu numai credința, ci ea o și naște în noi.

Dar dacă nici ascultarea și citirea Bibliei nu sunt suficiente, atunci să continuăm prin repetate meditații. Sau să căutăm a cunoaște pricina pentru care nu putem să credem. Să cercetăm cum putem mai bine, rugându-L pe Dumnezeu să ne ajute ca să ajungem la o hotărâre cinstită.

Să cugetăm cine era Cristos, să vedem dacă personalitatea Lui nu justifică încrederea noastră. Să-L vedem cum moare și înviază, cum Se înalță la cer și trăiește de-a pururea ca să se roage pentru cei nelegiuți - să vedem dacă toate acestea nu-I dau drept la încrederea noastră. Să-L chemăm - să cercetăm de ce nu ne aude și nu ne ascultă.

Cineva a vrut să se convingă dacă un anumit servitor al lui Dumnezeu este atât de sfânt cum se vorbea despre el. De aceea s-a dus la casa aceluia sfânt deghizat în cerșetor - a primit acolo găzduire peste noapte, astfel a putut să-I audă pe credincios cum își deșerta inima înaintea Domnului, rugându-se în puterea nopții.

Au avut nevoie de dovezi înainte, și acei care cred azi în Cristos. Acum însă, Îl cunosc atât de bine pe Domnul, L-au încercat în multe feluri, încât le-ar trebui un munte de dovezi contrarii ca să se mai îndoiască de El. Acum, acestor oameni le este mult mai natural să creadă în El, decât să-L pună la îndoială. Aceasta este una din biruințele firii noi din cei credincioși - dar de la început n-a fost așa. La început credința le-a fost foarte slabă; însă continuând să creadă, le devine o obișnuință. Experiența aduce confirmarea credinței. Prin Domnul, credinciosul primește o viață nouă, care i-a fost cândva străină.

O pereche de oameni, soț și soție, locuiau de mulți ani într-un far, pe un colț de stâncă, înconjurați de apa mării. Un vizitator a venit să vadă farul și privind prin fereastră peste imensitatea mării, o întrebă pe femeie: Nu vă este frică în timpul nopții, când băntuie furtuna și valurile izbesc farul? Nu vă temeți că farul și toate câte se găsesc în lăuntrul lui, vor fi spălate într-o zi de apele furioase ale mării? În ce mă privește, sunt sigur că m-aș teme grozav să-mi încredințez viața turnului subțire, plasat în mijlocul valurilor. Femeia îi răspunse că nu i-a venit niciodată în minte, un asemenea gând - că locuia atâția ani în clădirea farului, se simte tot atât de bine și liniștită pe stânca singuratică, la fel ca ori unde pe pământ. Iar când soțul ei a fost și el întrebat, dacă nu este îngrijorat atunci când suflă uraganul, a răspuns și el: Atunci am o singură grijă - să țin lămpile farului mereu curate și luminoase, tocmai pentru ca să nu naufragieze vreun vapor.

În ce privește grija de soliditatea farului sau propria sa siguranță, paznicul le biruise de mult. La fel se întâmplă și credinciosului maturizat. El poate spune smerit: Știu în cine mă încred și sunt încredințat că Domnul mă va păstra până într-o anumită zi. Pentru el adevărul este Evanghelia. Singura lui grijă este ca lumina credinței să ardă mereu, pentru ca și alții să se folosească de pe urma ei, să le fie o binecuvântare.

Ei bine, se pune întrebarea: dacă predicatorul, cât și mulți alții cărora necredinciosul le acordă încrederea lui, sunt plini de pace și de odihnă pe care le-au găsit în Evanghelie, de ce să nu le primească și cei lipsiți de credință? Evanghelia fiind atât de adevărată, căci Dumnezeu este autorul ei, nu mai rămâne decât s-o credem. Mântuitorul fiind atât de puternic, căci El este Fiul lui Dumnezeu, să ne încredem în El! Sângele Său scurs pe cruce, este plin de puterea lui Dumnezeu. Să așteptăm iertarea noastră prin acest sânge. Inima Domnului fiind atât de plină de îndurare, activă și binefăcătoare - să ne adresăm ei!

Astfel, ori ce om încă necredincios e adus ca și calul la apă - dar nu poate fi forțat să bea. Lipsa de credință este foarte încăpățanată - chiar atunci când i se pun omului sub ochi dovezi puternice, totuși el

refuză să le cerceteze cu atenție. Este un mare adevăr care-l afirmă Cristos: „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit.” (Marcu 16.16) Amin!

NĂDEJDEA DE A PRIMI AJUTOR

Spre a veni în ajutorul celor care caută să ajungă la credința în Cristos, să scoatem la iveală mai multe texte biblice, pline de învățătură:

„Căci, pe când eram noi încă fără putere, Cristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți”.
(Romani 5:6)

„El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24).

„Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:8).

„Cristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cei neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18).

Unul din cele mai importante citate ale Sfintei Scripturi este următorul: „Prin rănilor Lui suntem tămăduiți!” (Isaia 53:5) Dumnezeu consideră aici păcatele noastre ca pe o boală - El ne prezintă și mijlocul prețios de vindecare, pe care tot El l-a pregătit: este sângele lui Isus Cristos.

Să ne amintim puțin de rănilor pe care le-a primit Cristos. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său Unul Născut, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, în lumea noastră ca să ne mântuiască. El a venit ca om între oameni, și după 33 ani de ascultare față de Tată! ceresc, a sosit momentul să ne facă cei mai mare bine, și anume, să Se așeze în locul nostru pentru „a purta asupra Lui pedeapsa noastră, pentru ca noi să avem pace.” El a mers la Ghetsimani, și aici, la prima atingere cu potirul amar ai suferinței, a asudat stropi mari de sânge. Apoi, în fața lui Pilat și a scaunului de judecată ai lui Irod, a îndurat dureri și batjocura tot în locul nostru. În sfârșit, L-au dus și L-au ținut pe cruce, ca să moară tot în locul nostru. Cuvântul „răni” este aici folosit, ca să exprime suferințele Sale, atât cele ale trupului cât și cele sufletești. Cristos a fost dat ca jertfă pentru noi, întreaga Lui ființă a avut de suferit. Trupul Său a pătimit în același timp cu sufletul Său. Se întâmplă extrem de rar ca un om să asude cu picături de sânge. s-au mai întâmplat cazuri dar totdeauna a urmat moartea omului. Însă Mântuitorul a continuat să trăiască.

Încă înainte de a-Și fi putut șterge fața de sudoarea roșie, El a fost dus în palatul marelui preot, la Pilat și la Irod. A fost biciuit, ostașii și servitorii L-au scuipat și I-au pus o cunună de spini pe cap. Biciuirea era una din cele mai cumplite torturi. Pentru legionarul Roman cruzimea era ceva absolut natural. Fiecare lovitură de bici pe spinarea goală, tăiau brazde adânci în carne. Mântuitorul nostru a trebuit să suporte chinul biciuirii - și aceasta nu ca sfârșitul pedepsei, ci doar pregătirea în vederea crucificării.

Dușmanii cruzi ai Lui, nu l-au economisit nici o formă de durere. Cu toată slăbiciunea Sa, provocată de sângele deja vărsat și lipsa de hrană, L-au mai obligat să-Și poarte și crucea. Apoi, un om din mulțime a fost silit de călăi, să-I poarte crucea pe umeri, pentru ca victima lor să nu moară înainte de a ajunge la Golgota. L-au pironit de lemn, I-au străpuns mâinile și picioarele, au ridicat crucea în sus, apoi au înfipt-o puternic în gaura făcută între pietre, încât toate mădulele Sale s-au zdruncinat din locul lor, după cum se spune: „Am ajuns ca apa, care se scurge, și toate oasele mi se despart.” (Ps. 22.14) Cristos a stat sub soarele arzător al Palestinei, până când I s-au mistuit puterile în felul cum a prevăzut și a exclamat Psalmistul: „Mi s-a făcut inima ca ceara, și se topește în lăuntrul meu.

Mi se usucă puterea ca lutul, și mi se lipește limba de cerul gurii: m-ai adus în țărâna morții” (Psalmul 22:14-15)

A rămas crucificat, ca un semn pentru Dumnezeu și pentru oameni. Trupul Său se dezmembra, ținut în cuie. Iar dușmanii Săi îl înconjurau, arătându-și disprețul lor, se bucurau de suferințele Sale. El a strigat: „Mi-e sete!” - ei i-au dat oțet amestecat cu fiere. După un timp, El a exclamat: „S-a sfârșit!” Astfel Cristos îndurând suferința până la ultimele limite, a satisfăcut pe deplin dreptatea divină. Numai atunci Și-a dat duhul. Din timpurile străvechi oamenii credincioși s-a oprit îndelung asupra suferințelor lui Cristos cu încrederea păcătosului care vede mântuirea sa, în rănile Mântuitorului.

Cele spuse până acum se referă la suferințele trupești ale lui Cristos. Dar cine poate cuprinde suferințele lui sufletești și încă să le mai descrie în toată realitatea lor? Am văzut că Cristos a asudat picături mari de sânge. Atunci inima Lui a împins la suprafață suferința sufletească ce apăsa asupra Lui. El a rostit atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte!” (Marcu 14.34) Trădarea și vânzarea lui Iuda, precum ca și fuga celorlalți apostoli, L-au durut cumplit. Însă greutatea adevărată a păcatelor noastre era aceea care apăsa groaznic asupra inimii Sale. Păcatele noastre storcea din El seva vieții.

Nici un alt martir n-a pățimit vreodată ca Domnul Isus, căci toți martirii au fost întăriți de Dumnezeu în pragul morții lor, încât n-au mai simțit nici suferințele cele mai mari. Însă Mântuitorul a fost părăsit de către Tatăl Său, când a fost silit să exclame: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46) Acesta era cel mai amar strigăt, din adâncul durerilor Sale fără fund. Totuși era necesar ca El să fie părăsit, pentru că Dumnezeu trebuia să întoarcă spatele față de păcat - prin urmare a întors spatele și față de Fiul Său, care a fost făcut păcat pentru noi. Mijlocul de vindecare pentru păcatele noastre se află în suferințele înlocuitorului nostru Isus Cristos, și numai în ele. El nu ne-a mai lăsat nici un fel de pedeapsă pe care s-o mai suportăm pentru păcatele noastre. De aceea trebuie să credem în El.

Credința este fașa și tifonul, care ține medicamentul împăcării lui Cristos, aplicat peste rana păcatelor noastre. Tifonul nu vindecă; vindecarea o produce medicamentul. Tot așa, nici credința nu vindecă; vindecarea o aduce jertfa lui Cristos.

Dar se poate replica: Trebuie să ne pocăim? Firește că da! Căci pocăința este primul semn al vindecării noastre; însă rănile lui Cristos sunt acelea care ne vindecă, și nu pocăința noastră. Dumnezeu nu ne va pedepsi nici odată pentru același păcat, pentru care a murit Cristos. Dreptatea lui Dumnezeu nu poate pretinde de două ori ispășire. Acesta este fundamentul siguranței celui păcătos, care crede în Cristos. El trăiește, pentru că Cristos a murit în locul său, și el este primit de Dumnezeu, pentru că Domnul Isus este locțiitorul acceptat. Care dintre oameni, înțelegând bine lucrurile, n-ar vrea să-L aibă pe Cristos ca Locțiitor al său? Atunci omul este liber, cu inima în pace; căci Evanghelia promite: „Oricine crede în El, nu este judecat” (Ioan 3:18).

O ADEVĂRATĂ PIEDICĂ

Nu este ceva prea greu să ne încredem în Acela care nu poate să mintă, să credem în El știind că poate să ne mântuiască. Totuși se poate ca să intervină ceva, care să stea în calea sufletului. Piedica aceasta poate fi secretă, tainică; dar nu mai puțin primejdioasă.

O ușă poate fi blocată nu printr-o piatră mare, care poate fi văzută de toți, ci de un mic zăvor, pe dinăuntrul încăperii. Un om poate să aibă vedere bună și totuși, să nu fie în stare să vadă un obiect pentru că ceva îi stă în cale. Nu poate vedea nici soarele, dacă ochii îi sunt legați cu o simplă batistă. O, câți devin orbi acoperindu-și deseori ochii lor sufletești!

Un singur păcat adăpostit și cultivat în inima omului, îi poate împiedica sufletul să se îndrepte în credința spre Cristos. Și dacă suntem hotărâți să continuăm a trăi în păcate, sufletul nostru nu va putea trăi niciodată în armonie cu Cristos. Când cineva înghite otravă și doctorul este chemat să-I salveze, acesta îi va da desigur un medicament care să neutralizeze otrava. Dacă însă bolnavul va stăruia să țină sticla cu otravă la gură continuând să înghită mai departe licoarea ucigătoare, cum îl mai poate salva medicul?

Mântuirea este cuprinsă hotărâtor și în faptul că omul păcătos se desparte de păcatul său; de aceea, nu putem spune că un om este salvat, atâta vreme cât el continuă a iubi păcatul și a trăi mai departe în el. Un om nu poate fi albit dar să rămână în același timp și negru; al fel nu poate fi un mântuit, totuși să rămână un iubitor de rele. Un bețiv va fi mântuit prin credința în Cristos, astfel va fi salvat de la beție. Dar dacă el va continua să se îmbete, înseamnă că tot nu este izbăvit, eliberat de păcatul său, și că nu a crezut cu adevărat în Cristos. Un mincinos poate fi mântuit prin credință, din falsitatea trăirii sale, dar atunci el încetează de a mai minți și se străduiește realmente să spună mereu adevărul. Ori care în jurul lui poate să observe de asemeni, dacă omul poate fi mântuit de minciunile sale, și totuși el să continue în felul său vechi de înșelăciune și neadevăr. Cineva care se află cu altul în vrăjmășie, va fi eliberat de acest sentiment, atunci când crede în Cristos; însă dacă el persistă în cultivarea sentimentului de ură, atunci devine clar că tot nu este mântuit de ura sa, și la fel de clar că el nu a crezut sincer în Cristos.

Marea lucrare constă în faptul de a fi eliberat de gustul pentru păcat. Acesta este efectul cel mai sigur al încrederii în Mântuitorul - însă când acest efect nu este dorit ci este refuzat, orice discuție despre încrederea în Mântuitorul pentru mântuire, devine o vorbă goală. Să presupunem că cineva se duce la un birou de voiaj, și se interesează cum poate face o călătorie. I se spune că zilnic pleacă un tren sau avion - deci poate să-i ia pentru destinația dorită. Însă aș vrea să rămân și acasă, ca să mă ocup de afacerile mele, în timpul călătoriei spune clientul. Atunci, desigur că funcționarul de la agenția de voiaj îi va spune omului să-și vadă mai departe de treburile lui și să nu mai încurce oamenii cu asemenea năzbâtii. A te preface, și a susține că te încrezi pe deplin în Cristos, pentru că El te-a eliberat de păcat, în timp ce ești hotărât să stăruiești în păcate, înseamnă să-ți bați joc de Cristos. Să evităm ca să ne facem vinovați de o asemenea hulire a Domnului. Să nu ne închipuim acuma că Isus cel sfânt, e gata să fie ocrotitorul păcatelor noastre - adică noi să le facem și El să le patroneze.

Ni s-a întâmplat poate să vedem cândva un pom, acoperit în întregime de vâsc - această plantă frumoasă, dar care sufocă pomul, îi sugere seva din el și-l ucide. Poate fi salvat pomul acesta? Grădinarul o crede - vrea să facă tot ce poate în acest scop. Dar mai înainte de a începe să folosească cuțitul, securea sau alt instrument necesar, i se spune că nu are voie să taie vâscul, fiind un frumos ca ornament. Atunci grădinarului nu-i rămâne decât să spună: Este cu neputință să mai salvăm pomul. Vâscul este acela care ucide copacul, și dacă vrem să salvăm copacul, atunci nu putem salva și vâscul. Nu-i aceasta un raționament sănătos? Firește că da. Nu-i vom încredința salvarea copacului acestui grădinar, atâta timp cât nu-i acordăm și încrederea de a tăia tot ce este ucigător pentru copac. Dacă păcătosul vrea să trăiască mai departe în păcatele lui, va termina sufocat în ele. Dacă însă este gata și vrea cu toată hotărârea să fie eliberat de păcatele sale, Cristos îl poate elibera și vrea să-l salveze, dacă se lasă cu totul grijii Sale.

Dar, poate careva spune: dacă renunț la păcatul care l-am îndrăgit, pot suferi o mare pagubă în afacerile mele, mi-ar ruina ori ce perspectivă și năzuințele mele de viitor, mi-ar micșora prestigiul meu! În cazul ăsta este mai bine să intrăm în viață cu perspective mai reduse, decât a păstra mai departe niște speranțe înșelătoare. Mai bine să fii un sfânt șchiop, decât un păcătos care joacă pe amândouă picioare. Mai bine să te afli în ultimele rânduri ale oastei lui Cristos, decât în fruntea luptătorilor sub porunca Satanei. Dacă-L câștigi pe Cristos, puțin importă ce pierzi din această cauză. Nu există cale de mijloc. Cine se întrebă dacă trebuie să fie cinstit sau nu, înseamnă că a și alunecat de la linia cea dreaptă. Dacă vrem să renunțăm la orice cale rea, atunci Cristos ne va face în stare s-o realizăm. Harul Său schimbă orientarea dorințelor noastre. De fapt, inima ne este înnoită. De aceea, să ne încredem Lui, pentru că El ne va întări să biruim ispitele care ni se pun în cale, și să împlinim poruncile lui Dumnezeu zi de zi.

Cristos a putut face ca cel paralizat să-și ia patul și să umble. El ne va face în stare să biruim deprinderea rea care ne mai stăpânește. El va izgoni chiar și pe diavolul din noi. Puterea Lui de curățire și sfințire este nemărginită. Și în momentul când suntem dispuși să ne însănătoșim, înseamnă că cea mai mare greutate este și ca dată la-o parte. Domnul nostru, care ne-a pus voința pe calea Sa cea bună și sfântă, poate face rânduială și în toate celelalte însușiri ale noastre, și le poate anima pentru slava Sa cea veșnică. Noi n-am dori câtuși de puțin să renunțăm la păcatele noastre, dacă El nu ne-ar fi îndrumat în mod tainic, în această direcție. Deci, dacă începem să ne încredem Lui, e lămurit că El a început în noi o lucrare bună; să fim deci siguri, că tot El o va și desăvârși, ducând-o la bun sfârșit. Amin!

ÎNTREBĂRI INUTILE

În zilele noastre, întâlnim foarte rar o credință creștină simplă, cum au copii în părinții lor. Mult mai des întâlnim la oameni obișnuința de a nu crede în nimic, de a pune totul la îndoială. Ar părea destul de ciudat, ca oamenii să ridice piedici de tot felul în calea mântuirii lor personale. Dacă un om ar fi de exemplu osândit la moarte, și ar avea o mică șansă de grațiere, probabil că nu și-ar storce mintea să nesocotească motive pentru a fi refuzat, ci s-ar agăța de speranța de a fi grațiat. Un om gata să se înece, s-ar agăța și de un pai. A aduna dovezi și argumente împotriva propriei tale speranțe, înseamnă a face la fel ca omul nechibzuit, care, așezat pe craca unui pom, și-ar tăia-o singur de sub el, ca să cadă la pământ. Totuși, se pare că mulți oameni sunt înclinați să procedeze la fel, spre propria lor pierzare. Ei răsfoiesc Biblia, căutând texte care ar fi amenințătoare pentru ei - când au terminat cu asta, aleargă la rațiune, la filozofie sau pură lipsă de credință, pentru a-și închide singuri ușa în fața lor. Desigur, aceasta este o preocupare nenorocită pentru un om chibzuit. Mulți oameni care totuși nu se pot cu totul sustrage credinței, încearcă în zilele noastre să se împotrivescă propriei lor conștiințe, incomodă și chinuitoare, punând la îndoială marile adevăruri ale revelației Sfintelor Scripturi. Natural, în Biblie sunt cuprinse și mari taine divine - cum ar putea să se exprime Dumnezeu atât de infinit în toate, încât gândurile Sale să fie cuprinse toate de mintea limitată a omului trecător pe pământ? Însă este foarte nechibzuit să te oprești la aceste lucruri adânci și tainice, dând la o parte în același timp adevărurile simple și mântuirea de suflet. Asta amintește pe cei doi oameni de știință, care discutau foarte pasionați într-un restaurant, despre fenomenul nutriției - dar până la urmă se sculară amândoi de la masă flămânzi - în timp ce un cetățean care ședea la o masă vecină, nu-și punea asemenea întrebări științifice, în schimb mânuia cu mult spor furculița, apoi își văzu de drum, satisfăcut.

Mii de suflete se bucură de Dumnezeu, pentru că au primit Evanghelia în mod simplu, fără să-și pună probleme, în timp ce alții, care se pricep minunat să vadă sau să născocescă mereu noi greutăți, încă nu pot căpăta siguranța plină de mângâiere a mântuirii. Într-adevăr sunt mulți oameni foarte cinstiți, care par hotărâți să nu vină la Cristos, până nu vor pricepe, cum se poate împăca învățătura despre libera alegere, cu chemarea în toată libertatea a Evangheliei. La fel ne-am putea tot așa de bine hotărî să nu atingem măcar o îmbucătură de mâncare, până nu ni se explică în așa fel ca să înțelegem clar, cum Dumnezeu ne ține în viață - dar totuși că trebuie să mâncăm ca să putem trăi. Adevărul este că cei mai mulți dintre noi, știi prea bine că nevoia esențială nu este să fim foarte luminați la cap - ci ne lipsește adevărul în inima noastră - ne trebuie doar har, pentru ca să fim în stare de a ne lepăda de păcat, să căutăm împăcarea mântuirii prin Cristos.

Aici e locul, unui avertisment, în ce privește căutarea de cusururi sau criticarea Cuvântului lui Dumnezeu: Nici o altă deprindere nu poate fi mai păgubitoare și ruinătoare pentru un suflet omenesc, ca criticarea cu orice preț a Bibliei. Este o cutezanță prostească să-L critici pe Creatorul, vrând să-L corectezi. Printr-o asemenea atitudine, inima omului se împietrește tot mai mult. Cel care la citirea Bibliei, o disecă și o ciopârțește după gustul lui, va pierde curând orice credință. Orgoliul omenesc, de a critica Cuvântul dat de Dumnezeu, nimicește orice simțământ bun față de Dumnezeu. Pentru că omului îi vine foarte greu să mai scoată mângâiere din textele Bibliei, pe care le-a tratat cu dispreț, sau pe care le-a dat la-o parte, ca nefiind vrednice de atențiunea sa. Dar la nevoie, fântânile de speranță, pe care omul le-a astupat cu bolovani, nu-i mai dau apa speranței pentru potolirea setei sale. Să ne ferim, ca disprețuind un cuvânt al Scripturii, să alungăm pe singurul nostru prieten, care ne-ar putea ajuta în ceasul spaimei și strâmtorării. Să nu ne distrugem propriile noastre bunuri, prin critica noastră că mâine poate vom avea nevoie de acele făgăduințe, cari ni se par azi inutile. Iar acele părți din Sfânta Scriptură, care sunt mai mult atacate de către cei necredincioși, se vor dovedi esențiale pentru viața noastră. De aceea, să păzim ca lumina ochilor comoara neprețuită a Bibliei și să nu renunțăm nici măcar la un singur rând din cuprinsul ei. Dumnezeu nu și-a bătut joc de noi, acordându-ne o mântuire, pe care noi n-am putea-o pricepe. Crede și vei trăi: este o poruncă pe care o poate înțelege și un copilăș. Să pironim de crucea lui Cristos, tot ce ne-ar mai putea ține departe de El. Doar mii și mii de oameni, cinstiți, raționali, cu reușită în viață, își încredințează tot ce au lui Cristos. Atunci, omul începe o altă viață, va fi eliberat de teamă, va face experiența dragostei divine desăvârșite, care izgonește orice fel de teamă. De ce să n-o facem, fiecare dintre noi, fără întârziere?

Un lucrător dintr-o măcelărie, într-un oraș din Europa, primi o scrisoare prin care era înștiințat că a moștenit o importantă sumă de bani, lăsată moștenire de o rudă a sa din America. Omul se pregătea tocmai să taie un porc. După ce citi scrisoarea, își dezbracă șortul murdar de sânge, și renunță să mai taie porcul. Părăsi măcelăria, pregătindu-se de plecare peste ocean. Să-l criticăm pentru ce a făcut? Sau credem că ar fi făcut mai bine să rămână la tăiatul vitelor? Iată aici, efectul credinței! Măcelarul a crezut ceea ce i s-a comunicat, și a procedat ca atare era un om înțelept.

Dumnezeu a trimis oamenilor mesajul Său, care ie aduce vestea cea bună despre mântuire. Când un om crede că vestea cea bună este adevărată, atunci primește binecuvântarea ce i se vestește și se grăbește să intre în posesiunea ei. Dacă crede cu adevărat, va primi imediat pe Cristos, cu tot ceea ce El îi dăruiește - va părăsi căile rele și va pași pe calea cea bună spre cetatea cerească, unde va avea să guste din plin toate binecuvântările. Se va bucura prin Cristos, care-l poate elibera cu adevărat, așa cum afirmă Evanghelia după Ioan, cap. 8 vers. 36: „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” Amin!

FĂRĂ CREDINȚĂ NU EXISTĂ PACE SUFLETEASCĂ ȘI MÂNTUIRE

Mesajul de astăzi este plin de exemple și imagini din viața de toate zilele, din care se pot trage concluzii fundamentale în viața noastră. Să presupunem că nu există un alt mod pentru un om, ca să-și mențină forțele, decât hrănindu-se zilnic. Dacă ne spunem: Nu voi mai mânca, căci disprețuiesc acest mod, de a depinde de digerarea materiei - vom pieri curând. Putem fi siguri, că nici clima, nici mișcarea membrilor noastre, nu sunt suficiente ca să ne întrețină viața, fără hrana corespunzătoare. Ne putem atunci plânge de soarta noastră aspră, că trebuie să pierim pentru că nu credem în necesitatea alimentației? Sau suntem mai degrabă victimele nechibzuinței noastre? Tot așa este și cu credința, cum a răspuns Pavel și Sila temnicerului din Filipi: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta” (Faptele apostolilor 16:31).

Un exemplu, dintr-aceiași domeniu: Un om însetat stă înaintea unui izvor. Nu - spune el - nu voi atinge nici o picătură de apă, câtă vreme sunt încă în viață. Poate că-mi pot potoli setea în alt mod. I se poate răspunde: Trebuie să bei apă, căci altfel vei pieri. El ripostează: E prea crud să mi se spună așa ceva. Desigur că omul n-are dreptate. Pentru că setea lui este consecința inevitabilă. tocmai a desconsiderării unei legi a naturii omenești. La fel este cu calea mântuirii și a păcii sufletești - trebuie să pășești pe această cale și să te încrezi Domnului Isus. Alt aspect al lucrurilor: Un om se află pe mare - în fața lui este întinsă o hartă maritimă - cercetând această hartă, omul poate ajunge la ținta călătoriei sale, utilizând și o busolă. Deasupra lui, printre nori, se vede steaua polară, care indică Nordul pe busola sa. Nu - spune călătorul nu vreau să am de-a face cu stelele. Nu cred nici în Polul Nord, nici în Polul Sud. Nu voi da nici o atenție acestui mic ac al busolei, care este un ac, ca oricare altul. Nu cred nici în harta maritimă, și nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Navigația pe mare este o invenție a oamenilor, numai ca să câștige bani, nu vreau să mă iau după asemenea înșelătorii. Ca urmare a acestei atitudini, omul nu va ajunge niciodată în portul pe care și la luat ca punct de destinație. El va exclama: E aspră - foarte aspră soarta mea! Putem fi oare de acord cu acest om?

Sau, unii oameni spun: Nu vreau să citesc Scriptura. Nu vreau să dau urmare afirmațiilor voastre despre Cristos. Nu cred în asemenea lucruri. Acestora, Cristos le spune: „Cine nu va crede, va fi osândit.” (Marcu 16:16) Asemenea oameni susțin că nu vor să aibă de-a face cu Cristos, nici cu sângele vărsat de El - disprețuiesc orice credință. Numai că acestor oameni le va fi foarte greu să nesocotească aceste realități prin disprețul lor sarcastic, atunci când se vor afla în pragul morții, când îi va trece sudorile morții și inima lor va bate din ce în ce mai slab. Atunci, acești oameni vor constata că duminicile și serviciile divine, cu studierea acestei cărți vechi care este Biblia, constituie ceva mai de preț decât și-au putut închipui vreodată, atunci abia se vor minuna de faptul că au fost atât de nechibzuiți, încât au neglijat și desconsiderat acest mijloc minunat al harului divin. Cât de mare le va fi jalea, că L-au aruncat pe Cristos, în fața preocupărilor zilnice! Pe Cristos, care este acea stea polară a vieții omenești, singura care poate călăuzi pe călător în portul odihnei sufletești și al fericirii veșnice!

Să ne întrebăm, unde locuim. Poate peste un râu și suntem nevoit zilnic să trecem peste un pod, ca să ajungem acasă. Dar dacă suntem atât de nechibzuiți, încât nu credem nici în utilitatea podului, nici în

existența apei, spunem, pur și simplu: Nu vreau să trec peste nici un pod și nici să mă urc în vreo barcă. Nici nu cred că există râu!. Și pornind spre casă, ajungem la podul cu pricina, dar nu vrem să-l trecem. Colo este o barcă, dar nici în ea nu vrem să ne urcăm. Înaintea noastră se întinde râul, dar ne-am pus în cap să nu-l trecem prin nici unul din mijloacele care ne stau la îndemână. Și explodăm cu amărăciune: Ce soartă tristă am, că nu pot ajunge acasă! Bineînțeles, că aici este ceva care a zdruncinat judecata, căci nu-i vorba de o soartă aspră, dacă s-ar judeca cum trebuie.

Când un om nu vrea să facă ceea ce este absolut necesar pentru atingerea unui anumit scop, cum se mai poate aștepta oare să-și atingă ținta? Dacă ai înghițit o otrăvă și medicul îți spune: la repede acest medicament, că altfel mori - îți garantez că otrava va fi neutralizată! Dar, tu îi răspunzi: Nu, doctore! Nu cred în medicamente. Lucrurile trebuie să-și ușureze cursul lor firesc - nu vreau să am de-a face cu medicamentul. De fapt, nici nu cred să existe vreun leac împotriva otrăvii pe care am luat-o, mi-e absolut egal dacă există sau nu un asemenea medicament contra otrăvii. Desigur că omul va pieri în suferințe - când i se va face autopsia, rezultatul ei va arăta: Și-a meritat moartea!

La fel se întâmplă cu sufletul multor oameni. După ce au ascultat Evanghelia lui Cristos, au spus: Sunt prea cult ca să mă ocup cu asemenea idei de modă veche, cum este ispășirea păcatelor, și altele de acest fel. Sentința acestor oameni, o rostește la un moment dat, propria lor conștiință. Așa glăsuiește Biblia: „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta.” (Osea 13:9) E de dorit, ca tot mai puțini dintre oameni, să se găsească într-o asemenea situație tragică - fără scăpare, dacă se trezesc prea târziu. Amin!

CUVÂNT ADRESAT CELOR CE AU DEVENIT CREDINCIOȘI

Dacă am început să ne încredem Domnului, să ne încredem lui pe deplin. Credința să străbată întreaga viață! Să ne încredem Domnului, nu numai în cele spirituale - ci totdeauna, pentru orice, pentru viața trecătoare cât și pentru veșnicia noastră, pentru trupul ca și pentru sufletul nostru! Domnul vrea și poate să ne ducă El orice efort și povară, pe care I-o pune credința noastră. Cele mai grele poveri, sunt ușoare pentru puterea Lui - cele mai întunecate taine ale noastre, sunt foarte clare pentru înțelepciunea Sa.

Să ne sprijinim pe El cât putem, cu întreaga noastră povară pe puternicul Dumnezeu. Să lăsăm și viitorul în grija Domnului, care trăiește de-a pururea, același fără să se schimbe vreodată! În ce privește trecutul nostru, el se află deja în mâna Mântuitorului nostru - nu vom mai fi osândiți din pricina asta, ori care ar fi fost acest trecut, căci Domnul a aruncat nelegiuirile noastre în fundul mării. Dacă credem cu adevărat în Cristos, am și trecut de la moarte la viață și suntem mântuiți.

Iată o imagine sugestivă de la sfârșitul secolului trecut, când în unele colonii mai exista sclavia. O europeană bogată s-a urcat la bordul unui vapor care o ducea spre Europa, însoțită de o negresă bătrână, sclava ei. Europeana spuse răzând căpitanului vasului: Presupun că atunci când ajungem în Europa cu mătușa Cloe, ea va fi o cetățeană liberă! Stimată doamnă - răspunse căpitanul - ea este chiar de pe acum liberă. În momentul în care sclava s-a urcat pe bordul unui vapor european, era liberă - de aceea, auzind așa ceva, n-a mai părăsit acel vas - foarte natural ca reacțiune. Nu era numai nădejdea libertății care s-o făcă îndrăzneată, ci însăși libertatea de care se bucura deja. Tot așa și noi - nu mai e vorba de o nădejde, ci de afirmația Evangheliei: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică.” (Ioan 3:36) Să începem să ne bucurăm de Cuvântul Sfânt, cum se cuvine.

Adevărata mântuire este ca o schimbare temeinică a inimii într-un mod radical, care schimbă și gusturile și dorințele noastre. Este o schimbare prin Duhul Sfânt, durabilă, căci lucrarea Domnului nu este de mântuială. Să ne încredem în Domnul pentru că ne poate păzi să cădem, ori cât de grea ar fi încercarea, afirmă Scriptura: „Du-te, și faciți-se după credința ta.” (Matei 8:13) Ce minunat ar fi dacă ne-am încrede în Cristos, în toate suferințele noastre! În viață vom avea parte de întristări; să învățăm prin credință, că toate ne prind bine, și apoi să ne supunem voii lui Dumnezeu.

Să observăm, dacă avem ocazia, când se tund oile. Dacă oaia stă liniștită, foarfecele nu-i va face rău; dacă se împotrivesc sau numai tremură, o să fie înțepată. Să ne supunem și noi voinței lui Dumnezeu și atunci suferința își va pierde efectul dureros. Încăpățânarea și nemulțumirea noastră ne pricinuesc de sute de ori mai multă durere, decât însăși suferințele noastre. Să ne încredem în Cristos, rămânând liniștiți, convinși că voința divină e mult mai bună decât voința noastră - de aceea să ne supunem Lui nu silit, ci din toată inima.

Să ne încredem în Cristos și cu privire la sfințirea noastră. Unii cred că El nu l-ar putea sfinți în întregime, pe deplin, atât sufletul cât și trupul. De aceea, acești oameni comit în mod conștient anumite păcate în viața lor personală, socotind că pentru aceste păcate n-ar exista nici un fel de ajutor; în felul acesta par să plătească un tribut diavolului cât trăiesc. Să nu ne aplecăm grumazul sub sclavia nici unui păcat, luptându-ne mereu ca să fim liberi. Fie că este vorba de mânia, de necredință, de lenevie sau orice altă formă a păcatului, suntem în stare, prin harul lui Dumnezeu, să izgonim tot ce este lepădat în fața lui. Nu există nici un fel de virtute imposibilă, pentru acela care crede cu adevărat în Cristos, ca Mântuitorul său, și nici un fel de păcat nu trebuie să-I mai înfrângă. De fapt Biblia afirmă: „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci supt har” (Romani 6:14).

Să credem cu toată convingerea în bucuria în Domnul și în asemănarea noastră cu Cristos, și mergem înainte ca să luăm în stăpânire aceste bunuri prețioase; căci așa cum vom crede în ele, așa se vor împlini. Mai spune Biblia: „Toate sunt cu puțință, aceluia care crede!” (Marcu 9:23) Chiar cel mai mare dintre păcătoși, poate fi sfințit în așa măsură, încât s-o ia înaintea celui mai mare sfânt. El trăiește mult de pe acum în bucuria cerului. Acela care crede în Cristos va fi împreună cu El, acolo unde se află El. Ii va fi capul încoronat cu o cunună; ochii săi vor vedea pe Domnul în toată frumusețea slavei Sale; urechile lui îi vor asculta glasul scump; sufletul său va fi în slavă, iar trupu-i sărman va învia din morți unindu-se cu sufletul desăvârșit, pentru totdeauna.

Dar, careva poate să exclame: Încă nu am ajuns acolo! Nu, însă această credință ne poate umple de bucurie în perspectiva fericirii, întărindu-ne pe această cale. Credința în Cristos ne ține cu amândouă picioarele pe stâncă, nu cu unul pe nisip. În viața aceasta de muritori, să ne încredem totdeauna în Dumnezeu, numai în El. Acesta este felul cel mai bun de trăire. Atâția dintre noi o știm din experiență. Mâna lui Dumnezeu este puternică, brațul Său este imens de cuprinzător, ca să ne putem sprijini pe El. Nu-i lipsit de interes să cunoaștem ceva din experiența unui vechi lucrător pe ogorul lui Dumnezeu. El era om cu frica lui Dumnezeu, mai mult decât alții, și era bine îndrumat de Duhul lui Dumnezeu. Să ascultăm cum descrie el credința: Era o iarnă tare friguroasă, nu aveam de lucru, și-mi lipsea și pâinea de toate zilele. Copiii îmi plângeau de foame și de frig. Zăpada era mare și drumul ce-l aveam de făcut era prin întuneric. Un vecin mi-a spus că pot lua de la el ceva lemne dacă am nevoie; de aceea m-am gândit că un foc bun în casă îi va încălzi pe bieții mei copii; mi-am luat deci toporul, și am plecat să tai ceva lemne. Erau într-o groapă adâncă înzăpezită, n-aș putea să-mi dau seama cât era de mare. În timp ce tăiam un copac, securea mi-a alunecat din mână și s-a dus în adâncul zăpezii, fără nădejdea de a o mai găsi. Rămăsesem nehotărât, locului - nemâncat, înfrigorat, cu securea pierdută, ceva parcă îmi spunea: Omule, te poți încrede și acum în Dumnezeu? Și tot sufletul meu părea să răspundă: Da, mă pot încrede! Și Dumnezeu nu m-a lăsat de rușine m-a scos până la urmă din încurcătură.

Aceasta este adevărata credință - aceea care se încrede în Cristos și atunci când se pierde securea. Este credința care rămâne intactă și atunci când toate aparențele sunt împotriva; este credința care dă fericire fiind cu Dumnezeu și când toți oamenii îți întorc spatele. O! de ar avea cât mai mulți oameni această credință prețioasă! Credință veritabilă, această credință care onorează pe Dumnezeu și pe care și Dumnezeu o onorează la rândul lui! Dreptatea și adevărul divin, merită o asemenea credință. Dragostea Domnului pretinde o asemenea credință de la noi; îndurarea Lui nemărginită ne obligă s-o avem. Ferice de acela care are o astfel de credință! Pe el îl iubește Domnul; și lumea trebuie s-o știe.

De fapt, credința cea mai bună este credința de fiecare zi - care are de-a face cu pâinea cea de toate zilele, și toate problemele vieții, mari sau mărunte.

Credința ne mai ajută și ca să folosim lumea aceasta, fără să abuzăm de ea. Ea ne este necesară la munca noastră grea și obligațiile noastre zilnice - în gospodărie sau atelier, birou, școală, laborator, de-a lungul anului întreg. Încrederea în Dumnezeu cel viu este aurul din care se prelucrează curajul eroic. Persistența ca și lucrarea de a face binele aproapelui nostru, este unul din acele câmpuri, în care credința nu plantează flori, ci grâul curat al recoltei sale. Să muncim neobosiți, chiar în condițiuni grele, pentru a ne întreține cu curaj o familie numeroasă, chiar cu mijloace reduse, să suportăm greutatea cu răbdare - toate acestea sunt fapte de vitejie, prin care Dumnezeu este proslăvit de către simplul urmaș al mării Sale adunări de credincioși loiali.

Fără să năzuim a fi oameni mari și importanți, să năzuim în schimb cu vrednicie, după sfințire. Să ne încredem în ajutorul Dumnezeului nostru, căruia aparținem și pe care Îl slujim. Să încredințăm Dumnezeului nostru, atât treburile noastre zilnice, cât și problemele mântuirii sufletului nostru. Să ne ocupăm de bunurile noastre materiale, în viața de toate zilele - dar atât de mult și din punct de vedere spiritual și în ce privește nădejdea noastră către cer. Cristos a devenit fratele nostru și Duhul Sfânt este Mângâietorul nostru în ceasurile de greutate și suferințe.

Avem un Dumnezeu de care ne putem oricând apropia; El ne ascultă, El se îndură de noi, El ne ajută! Să ne încredem în El neîncetat, cu hotărâre, fără să ne facem alte griji. Dacă până acum am rămas tremurând în lumea necredinței, Duhul Sfânt să ne ajute ca să facem acum acel pas mare, hotărâtor, și să spunem odată și pentru totdeauna:

„Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24)

Cu Domnul meu pe drum

Palmă cu palmă, plin de vânătași,
M-am cățărat pe munte,
În focul dragostei dintâi.
Dar nu prea sus,
O stâncă mi-a răsărit în cale,
Și mi-a grăit: Nu se mai poate!
Întoarce-te la vale!
Forma și vorba ei, erau dușmănoase,
La fel culoarea neagră, ca de scrum.
Tu Doamne! tot pe-aici ai mers?
Pe-același drum?
N-am căpătat răspuns, dar am simțit
Că tu m-ai auzit.
Neputincios priveam la vale, și la deal.
Voiam s-ajung la tine: al meu creștin ideal.
Atunci ai vorbit soarelui
Și el mi-a spus în șoaptă:
Copile! Curând se face noapte!
Și-am înțeles pieirea,
Că pot rămâne-n moarte.
În grabă funia credinței,
Am desfășurat-o lung.
Și stânca vrăjmașe a gemut prelung.
Cu un capăt al credinței
Mijlocul l-am încins,
Al doilea capăt l-am aruncat spre tine,
Îți mulțumesc că tu l-ai prins,
Că tu mă tragi spre tine Doamne,
Spre înălțimi de neînvins.

